

#3

únor 2014

JOURNAL

časopis Jihočeské univerzity v Českých Budějovicích

ROZHOVOR
Tomáš Machula

2

REPORTÁŽ

Univerzita tančila v rytmu swingu

- 6 Školní projekt, který tu ještě nebyl
- 9 Anketa
- 10 Tělocvik by neměl nikoho děsit

ROZHOVOR

Děkan Tomáš Machula
Slovo přítel dnes ztrácí svoji hodnotu

12

- 16 Ve mlýně se vše točí kolem vody
- 18 Univerzita má vlastní nakladatelství
- 20 Krahujec s tělem holuba

22

ABSOLVENT

Jako kluk jsem chtěl
být traktoristou

- 24 Fotoreport: Den otevřených dveří
- 26 Inventura v Bangladéši

CO SE CHYSTÁ

29

Vydavatel:

Jihočeská univerzita v Českých Budějovicích,
Braníšovská 31a, 370 05, České Budějovice

Šéfredaktor: Miroslav Vlasák

Redakce: Mgr. Alena Binterová, Eliška Hirková,
Miroslav Vlasák

Spolupracovníci: Ing. Radim Dušek, Mgr. Eva Kalmíková,
doc. Tomáš Machula, Ph.D., Th.D., PhDr. Ladislav Nagy,
Ph.D., Mgr. Ivana Němcová, Ing. Petr Štumpf, Ing. Petr
Tejml, Mgr. Lucie Tupá, Mgr. Jiří Váňa, RNDr. Petr
Veselý, Ph.D.

Fotografové: Aleš Motejl, Tomáš Stiborek, Petr Zikmund

Grafické práce a sazba: Radka Folprechtová, Hana Melčová

Jazyková korektura: Michaela Šlapáková

Témata, připomínky a náměty můžete zasílat na
mvlasak@jcu.cz

JOURNAL je pětikrát ročně distribuován zdarma na Jihočeské
univerzitě, jejích fakultách a dalších vybraných místech.

Náklad 6 000 ks. Tisk: Protisk, s.r.o.

Místo vydání: České Budějovice.

Registrace MK ČR E 21448, ISSN 2336-2170.

1

**REKTOR PŘEDSTAVÍ
STUDENTSKÝ KLUB**

V prostoru kampusu mezi kolejemi a Zemědělskou fakultou by měl do konce roku 2015 vyrůst nový studentský klub. Poskytne zázemí studentským spolkům, prostor pro pořádání přednášek, workshopů a koncertů, počítá se i s kavárnou a venkovním posezením. Aktuální vývoj kolem studentského klubu bude jedním z hlavních témat únorového setkání s rektorem. Diskuzní pořad „Ptejte se rektora“ se koná

25. února v 17 hodin v klubu Akademické knihovny.

2

**RULA A SASANKA BRÁZDILY
ŠUMAVU**

Rula a Sasanka, školní klisny plemene slezský norik, měly v době jarních prázdnin dočasně nové působiště. Na základě dohody s ředitelem Národního

parku a chráněné krajinné oblasti Šumava byly zapůjčeny k přepravě turistů do šumavského Srní. S klisnami pracovali zaměstnanci národního parku, kteří získali kvalifikaci na odborném školení pod vedením lektorů ze Zemědělské fakulty JU. Zapůjčení je součástí projektu návratu koní jako významné pracovní síly do lesa, především do národních parků.

3

BUDOVA C VE TVARU H

Přírodovědecká fakulta v únoru otevřela novou budovu C. V architektonicky zajímavě koncipovaném pavilonu se nachází vedle učeben a přednáškových sálů nové moderní laboratoře Ústavu fyziky a biofyziky, Katedra medicínské biologie, Katedra parazitologie a Ústav chemie a biochemie. Náklady na vybudování objektu a nákup přístrojů a technologií činily 362 milionů korun, z větší části byly pokryty evropskými fondy.

4

MÁME SILNÉ PARTNERY

Univerzita začíná budovat stálá partnerství s významnými institucemi, jako jsou E.ON, Budějovický Budvar, ČSOB

a Česká pojišťovna. Na začátku letošního roku byly podepsány smlouvy, které univerzitě zajistí podporu pro pořádání kulturních a společenských akcí a částečně i v oblasti vzdělávání.

UNIVERZITA TANČILA V RYTMU SWINGU

Téměř šest stovek návštěvníků se předposlední lednový pátek sešlo na jedenadvacátém reprezentačním plese Jihočeské univerzity. Večer ve věru hudby a tance obohatil program s prvky „nového cirkusu“.

Je dvacet minut po osmé a předsálí KD Metropol praská ve švech. Na stolku je připraveno pět set sklenic vína, u baru se tvoří konverzační hloučky, hudební kulisu zajišťuje Swing Trio Avalon (v tuto chvíli vlastně duo). Missky u balónkové brány rozdávají příchozím univerzitní placky do klopky.

V půl deváté se návštěvníci přesouvají do hlavního sálu. Moderátor Miroslav Šimůnek a rektor univerzity Libor Grubhoffer jim od

mikrofonu popřejí dobrou zábavu a poté již Rozhlasový swingový orchestr Václava Hlaváče rozjíždí šestihodinový maratón k tanci a poslechu. Letos desetiletý a bezchybně swingující bigband už má za sebou řadu úspěchů, v minulosti doprovázel zpěváka Ondřeje Rumla nebo saxofonistu Felixe Slováčka.

Dlužno ještě napsat, že volbou pětatřicetiletého herce a moderátora Miroslava Šimůnka měli pořadatelé „z pekla štěstí“. Svým pří-

jemně zabarveným hlasem a profi přístupem dokáže navodit důstojnou atmosféru. Znáám odstrašující případy moderátorů, kteří dokážou akci proměnit v prezentaci vlastního ega, Šimůnek ale skutečně „sloužil večeru“.

SVĚTELNOU SHOW STRÍDAJÍ MISSKY

Jako první atrakce večera se za dunivého doprovodu elektronické muziky představuje se světelnou show pražská skupina Pyroterra. Tanec, světelné kostýmy, laserové efekty a jako překvapení problíkne na ledkách univerzitní logo. Hlouchy lidí spontánně tleskají. „Ty jo, to by se před pár lety nestalo,“ je slyšet za mnou stejně spontánní povzdech. Vypadá to, že vizuální identita univerzity zabírá.

Zpátky do sálu. V Metropoli je momentálně nějakých šest set lidí, takže taneční parket je neustále zaplněn. Nejsem zrovna lev salonů, ale zatančit si na Glenna Millera je něco jiného, než když na vás opilí muzikanti z maturitních plesových kapel s nejistou intonací křičí „tohle je rááj“.

Přichází další hudební pauza a prostor pro deset finalistek soutěže Miss Jihočeské univerzity. Dívky korzují po parketu v plesových šatech, které pro ně připravil českobudějovický módní návrhář Lukáš Bartoň. Zastoupeny jsou studentky prakticky ze všech fakult, převažuje ale Ekonomická fakulta. Závěrečné defilé je pěknou pozvánkou na finále Miss JU, které se uskuteční 26. února v ArtIGY.

JAKO V PRVOREPUBLIKOVÉ TANČÍRNĚ

Je čas se trochu uklidnit. Mírím proto do komorního sálu. Swing Trio Avalon v čele s charismatickým pianistou Kubou Šafrem navozuje atmosféru 30. let, při které máte chuť říct své společnosti „rukulíbám, milostivá“. Komorní sál se rychle plní a získává charakter prvorepublikové tančírny. Mimochodem, klarinetistou, který některým evokuje postavu Dannyho Smiřického, je Martin Voříšek, asistent na Katedře hudební výchovy Pedagogické fakulty. Byl bych trio vydržel poslouchat i déle, ale ani jsem nestihl říct „zavřete oči, odcházím“ a mizím fotografovat missky. Rozjařené holky jsou ještě plné adrenalinu, přeci jen stoupnout si bez předchozích modelingových zkušeností před 600 lidí chce kuráž. A studentky to zvládly se ctí. Na některých je vidět, že se jim pózování dostává do krve, a kdo ví, třeba se jim brány modelingu otevrou. Držme jim palce.

V DUCHU NOVÉHO CIRKUSU

Teď ale rychle zpátky do hlavního sálu, abychom nepropásali hlavní atrakci doprovodného programu. Ze stropu už visí speciální šála, na parketu leží matrace a pár metrů nad zemí se do sebe zaplétají „TeTy“ Katka Klusková a Pavla Rožníčková. Vzdušná akrobacie je divácky atraktivní součástí uměleckého žánru zvaného nový cirkus. Dívky předvádějí kousky, u kterých se místy tají dech, a na konci sklízí bouřlivý potlesk.

Blíží se půlnoc a do konce plesu zbývájí dvě hodiny. Dojezdy bývají na plesech podobné. Někteří nadšenci stále tančí, jiní se už drží spíše u baru, hladina veselí stoupá. A jaký by to byl ples bez nějaké drobné „výtržnosti“? Tady právě probíhá balonkový masakr. Ostrá jehla univerzitního odznáčku je prostě pro některé návštěvníky až příliš lákavá a ples tak končí postupnou likvidací balonkové výzdoby.

Snem každého pořadatele je mít vyprodáno, neskončit ve ztrátě, pobavit lidi a pokud možno jim nabídnout něco nového. Potěšující je, že dvacátý první univerzitní ples hlásil vyprodáno už několik dní předem. Už teď můžeme prozradit, že příští ples se uskuteční 13. února 2015 v KD Metropol. ●

Text: Miroslav Vlasák

Foto: Petr Zikmund

VĚDA PRO KAŽDÉHO v Géčku

Géčko
Nákupní centrum

8. 3. 2014 / 11.00–18.00

zoom
science

interaktivní vědecká show

z oblasti akvakultury, rybářství,
environmentu, zemědělství, potravinářství,
fyziky, zdravotně sociální apod.

vždy od 11.00, 13.00, 15.00 a 17.00 h

doprovodný program

- naučné tematické stezky
- svět robotů
- záchranáři v akci
- zdraví a život
- škola hrou

Jihočeská univerzita
v Českých Budějovicích
University of South Bohemia
in České Budějovice

evropský
sociální
fond ČR

evropský
rozvojový
fond

Ministerstvo školství,
mládeže a tělovýchovy

Operační program
Vzdělávání pro konkurenceschopnost

Operační program
Vzdělávání pro konkurenceschopnost

INVESTICE
DO ROZVOJE
VZDĚLÁVÁNÍ

Nákupy s radostí. Nákupy bez starostí.

www.ncgecko.cz

Připojte se
k nám na
Facebooku

ŠKOLNÍ PROJEKT, KTERÝ TU JEŠTĚ NEBYL

Loni v lednu se konal 1. ročník Miss JU. Do ArtIGY se přišlo podívat skoro 400 lidí a vybralo se téměř 55 000 Kč na občanské sdružení Švagr. Kde se zrodil nápad a kdo má celou akci na starost? Stopy vedou k Veronice Hrabáčové a Nguyen Manh Phucovi na Ekonomickou fakultu.

KONCERT, NEBO MÓDNÍ PŘEHLÍDKA?

Nápad se zrodil na předmětu Logistika pod vedením pana doktora Radka Touška. V zimním semestru loňského akademického roku vymýšleli studenti druhého ročníku projekt, který jim umožní získat potřebnou praxi v logistice a zároveň pomůže dobré věci. „Stále jsme hledali něco inovativního. Nejdříve nás napadlo uspořádat koncert nebo módní přehlídku, ale pak jsme si řekli – co takhle zorganizovat samostatnou Miss JU?“ vypráví Veronika, jedna z hlavních organizátorek. „Každá vysoká škola v Praze má svou miss, soutěže krásy jsou velice oblíbené také na univerzitách v zahraničí. Proto jsme do toho šli s nadšením,“ doplňuje její kolega Phuc.

Uvést do pohybu tak velký projekt ale nebylo nic jednoduchého, zvláště když studenti měli jen pár týdnů na shánění finančních prostřed-

ků. „Největší problém byl rozpočet – začali jsme na nule. Veškeré přípravy jsme museli stihnout za dva měsíce, během kterých jsme zařizovali všechno najednou – neměli jsme finance, prostory ani finalistky,“ vysvětluje Verča. Také časová náročnost nebyla zanedbatelná. „Projektu jsme věnovali měsíc a půl čistého času, kdy jsme nedělali nic jiného. Já jsem musel pracovní a podnikatelské činnosti odsunout stranou,“ dodává začínající manažer.

HIGH LEVEL TIME MANAGEMENT

Pokud jde o uspořádání tak velké akce, Miss JU byla pro oba premiérou. Nějaké zkušenosti v oboru už ale mají. Verča se před třemi roky aktivně podílela na organizaci svého maturitního plesu, Phuc zase podniká v Praze jako party guide narozeninových oslav a večírků. Využívali během práce na projektu některé znalosti získané ve škole? „Určitě jsme v praxi aplikovali projektový management a řízení lidských zdrojů. Ale protože na všechno bylo málo času, neměli jsme zkonstruovaný koncept, který se tvořil až za pochodu,“ popisuje Phuc. „Největším problémem bylo umět si uspořádat čas. Úkoly jsem si psala, ale čím víc jsem jich odškrtovala, tím rychleji se objevovaly další,“ popisuje Verča, která uplatňovala znalosti z time managementu.

Během příprav se každý týden scházeli s panem Touškem a s dalšími sedmi studentkami, které zařizovaly především tombolu. „Debaty na schůzkách byly opravdu zajímavé. Já jsem

Finalistky Miss JU 2014 s organizátory Veronikou Hrabáčovou (horní řada zcela vlevo) a Nguyen Manh Phucem (uprostřed). Vpravo návrhář plesových šatů Lukáš Bartoň.

velký optimista, Verča je spíš realista a kolega Ondra Greiner (který už se na projektu nepodííl) byl naopak pesimista. Je dobře, že jsme každý reprezentovali jiný pohled na svět – já jsem hodně fantazíroval, Verča mě uzemňovala a Ondra pořád myslel na zadní vrátka a na to, co budeme dělat, kdyby něco bouchlo,” vypráví Phuc. Jak se optimista, pesimista a realista v takovém projektu projevovali? „Když jsme hádali, kolik přijde na finálový večer lidí,

Phuc tipoval tisíc. Ondra odhadoval stovku lidí, v lepším případě. Já jsem mezi nimi byla takový ten realistický střed,” vzpomíná Verča na organizátorské schůzky.

SLAVILI JSME, KDYŽ SE PŘIHLÁSILA PRVNÍ DÍVKÁ

Na univerzitě je spousta krásných dívek, přesto se mnohé zdráhají přihlásit. Na propagaci bylo loni vyčleněno jen pouhých čtrnáct

dní, kdy Verča s Phucem rozvěšovali narychlo vytvořené plakáty. „Když se přihlásila první dívka, byli jsme opravdu nadšení a slavili jsme (smích). Překvapivě se pak přihlásilo za krátký časový úsek dost dívek, abychom mohli uspořádat casting,“ připomíná hlavní organizátorka první úspěch. A jaká byla kritéria pro postup do finále? „Často jsme nedali přednost vzhledu, ale tomu, jak se dívka projevuje, aby reprezentovala univerzitu.“

NA UNIVERZITĚ CHYBÍ AKCE, KTERÉ SPOJUJÍ VŠECHNY STUDENTY

Jak už asi mnozí tuší, smyslem celého projektu není známka v indexu. Jaké další benefity kromě charitativních účelů a dobrého pocitu vidí sami organizátoři? „Další cíl projektu je zpestřit život studentům. Na jiných vysokých školách je běžné, že se alespoň jednou za měsíc koná nějaká velká akce, která spojuje studenty a kam mohou společně vyrazit a seznámit se. Dalším přínosem je, že Miss JU může být takovým startovacím můstkem pro dívky, které chtějí v modelingu pokračovat,“ nastiňuje záměry projektu mladý manažer. „Čtvrtým bodem je praxe pro všechny zúčastněné. Do projektu se mohou zapojit další mladí lidé a získat zkušenosti – například studentky výtvarné výchovy, které absolvovaly návrhářskou školu, šily šaty pro

některé disciplíny finálového večera. Sami jsme za tuhle zkušenost rádi, protože se oba chceme věnovat organizování akcí v budoucnu,“ doplňuje sympatická studentka.

OBÁVANÁ VOLNÁ DISCIPLÍNA

Druhý ročník se bude konat 26. února v sále ArtIGY. Organizátory znepokojuje, zda se dostanou na tak vysokou laťku, kterou nasadil loňský ročník. „Minulý rok to byla taková ‚hurá‘ akce, která začala z donucení jako projekt do školy. Nic jsme od toho neočekávali – tím víc nás překvapilo, jak se všechno podařilo. Teď pevně věříme, že hosty nezklameme a večer bude aspoň tak vydařený jako ten předchozí,“ říká odhodlaně optimista Phuc.

Jednou z novinek bude letos volná disciplína, která u finalistek moc oblíbená není. O to víc se ale těší diváci. „Chápu, že volná disciplína může někoho vyděsit, ale po loňské soutěži se nám hodně lidí ozvalo, že je škoda, že nebyla – dívky mají možnost projevít se a ukázat svoje zájmy. Na castingu jsme se holek ptali, jestli by byly pro, a většina odpověděla, že ano. Teď se ale trochu zdráhají, když ví, že bude,“ směje se Verča.

VŠECHNO JE O DEADLINU

A co by tito sympatičtí mladí manažeři vzkázali studentům, kteří se chtějí pustit do podobně náročného projektu? „Všechno záleží na čase. Tentokrát jsme finálový večer přesunuli až na konec února s tím, že toho bude během zkouškového víc. Teď ale zjišťuji, že zkouškové období nestaví příznivé podmínky pro finiš tak velkého projektu,“ říká nadějná studentka Ekonomické fakulty. Phuc dodává: „Hlavně důkladně plánovat a na nic nezapomenout. Je důležité soustředit se na podstatné věci a některé detaily prostě odložit nebo delegovat na lidi pod sebou. Určit si priority, které je potřeba řešit hned. Zkrátka: všechno je o deadlinu.“ ●

Text: Eliška Hirková

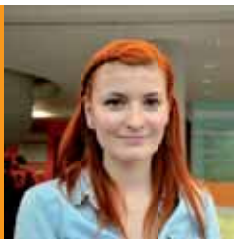
Foto: Petr Zikmund

Finalistky prvního ročníku Miss JU

Co si myslíte o studentských projektech, jako je Miss JU?

Odvážili byste se také na organizaci podobného projektu?

NIKOLA PRAGEROVÁ, 21 LET, PEDAGOGICKÁ FAKULTA

O projektu Miss JU jsem již v minulosti slyšela. Myslím si, že organizovat jakýkoliv projekt tohoto typu je dost obtížné. Lidé, kteří se k organizaci přihlásí, musí být velice trpěliví a schopní pracovat v týmu. Je to dobrá zkušenost, člověk se seznámí s novým kolektivem, pozná spoustu nových přátel a užije si kopec srandy. Mluvím ze své vlastní zkušenosti, kdy jsem se v roce 2012 zúčastnila Miss Jindřichohradecka a následující ročník jsem pomáhala s organizací. Práce to byla obtížná a časově náročná, ale užila jsem si ji a celou akci hodnotím kladně.

ONDŘEJ ROŠICKÝ, 22 LET, FILOZOFICKÁ FAKULTA

Podobné akce a projekty rozhodně vítám, studium je díky nim zábavnější a atraktivnější. Myslím si, že studium na univerzitě už dávno není jen o hromadění znalostí, ale o získávání zkušeností a kontaktů, které můžeme dál uplatnit v budoucím životě. Organizovat podobný projekt vyžaduje velkou zodpovědnost, jediná chyba by mohla poškodit jméno celé univerzity, ale kdybych měl příležitost, využil bych všech svých schopností k realizaci takového projektu.

MARTIN HŮLKA, 23 LET, PŘÍRODOVĚDECKÁ FAKULTA

Všechny projekty a akce, které spojují studenty ze všech fakult Jihočeské univerzity, jsou z mé strany vítány. Je to skvělá příležitost poznat studenty z ostatních fakult. Když zisk putuje na dobrou věc, tak je to jen dobře. Organizaci různých akcí na univerzitě studenti jako pořadatelé získávají nové zkušenosti, které se v budoucnu určitě neztratí. Osobně bych si na organizaci podobné akce troufl jen s dobrým týmem studentů.

LENKA ŠKODOVÁ, 22 LET, EKONOMICKÁ FAKULTA

Podobné projekty jako Miss JU jsou z mého pohledu velmi dobrý nápad. Nejenže zpestří studium, ale také se díky tomu vydělají peníze na charitativní účely – o tom, že peníze putují na občanské sdružení, jsem nevěděla. Studenti si také vyzkoušejí, jaké to je organizovat větší akci v praxi, a to je pro vysokoškoláka velice přínosné. Já sama bych si na takový projekt troufla jen se spolehlivým týmem.

TĚLOCVIK

BY NEMĚL NIKOHO DĚSIT

Šárka Hellerová studuje na Pedagogické fakultě první ročník navazujícího učitelského dvouoboru Matematika-tělesná výchova. Už od dětství přesně věděla, že se chce věnovat pedagogice – ve druhé třídě totiž nejraději vyučovala fiktivní žáky, vyplňovala za ně písemné práce a známky vypisovala do vyrobené třídnice. Za dva roky si vyzkouší, jestli se její představy o ideální třídě liší od skutečnosti.

OSM HODIN V KANCELÁŘI PRO MĚ NENÍ

Šárka je absolventkou jindřichohradecké obchodní akademie. V ekonomice ale pokračovat nechtěla nejen proto, že představu o svém budoucím povolání měla jasnou. „Sedět osm hodin v kanceláři by pro mě nebylo. Jsem hodně aktivní člověk a vždycky jsem chtěla pracovat s dětmi. Matematika a tělocvik byly moje nejoblíbenější předměty, proto jsem při podávání přihlášky na vysokou dlouho neváhala,“ vypráví budoucí učitelka. Chtěla zůstat na jihu Čech, proto jiné univerzity nepřipadaly v úvahu.

Zkušenosti s prací s dětmi získávala už na základní a střední škole, kdy vypomáhala při gymnastickém kroužku jako pomocná cvičitelka. „Věnovala jsem se několika sportům – basketbalu, aerobiku a atletice, ale nejvíce mě nadchla gymnastika. V osmé třídě jsem se dokonce dostala na mistrovství České republiky,“ vzpomíná.

BAKALÁŘSKOU PRÁCI JSEM ČERPALA ZE SVÉ PRAXE

Práce v tělocvičně ji inspirovala při volbě tématu bakalářské práce. Studenti Pedagogické fakulty si mohou vybrat, z jakého oboru chtějí psát svou práci – není těžké odhadnout,

jaký obor si zvolila Šárka. „Psala jsem o vytvoření metodiky záchrany a dopomoci pro výuku sportovní gymnastiky pro 2. stupeň základní školy. V překladu jsem se zabývala záchranou, dopomocí a jištěním při různých cvicích na koberci, žíněnkách, na kruzích, při přeskokách nebo na kladině. Vše jsem čerpala z mé praxe,“ dodává sympatická studentka, které práce s dětmi není cizí. Každé prázdniny také jezdí jako vedoucí na letní tábor, kde vymýšlí program a různé hry.

Školní prostředí je ale přeci jen něco jiného a první roky mladého učitele nejsou zrovna snadné. „Pro absolventa pedagogické fakulty jsou začátky náročnější, protože si musí najít cestu k dětem, pokud nechce jen splnit svou povinnost bez přidané hodnoty a chce jim také něco předat,“ říká Šárka. Výuka se stále vyvíjí, běžnou věcí jsou interaktivní tabule i na prvním stupni, které vyučující musí ovládat, rozšiřovat si vědomosti a přizpůsobit se technickému vývoji. „Interaktivní tabule děti zaujme víc než běžné tabule a učebnice, ale doufám, že fyzické knížky nikdy neztratí svůj význam. Snad se za pár let nebudou už na základce učit jen z počítače a z elektronických programů,“ doufá aktivní studentka.

TĚLESNÁ VÝCHOVA TROCHU JINAK

Výuka tělocviku na základních školách podle Šárky není šťastně nastavená. Hodnocení jednotlivých aktivit známkou je pro mnohé žáky postrachem a stereotypní hodiny v tělocvičně nudou. Je důležité dětem představit širokou škálu sportů, aby zjistily, co je baví a čemu se chtějí věnovat ve volném čase – zvláště dívky na druhém stupni by mohly bavit moderní sporty, jako je jóga, pilates, zumba, bodystyling nebo spinning. „Klíčové je probudit v dětech motivaci a dosáhnout toho, aby je tělocvik bavil, ne aby ho braly jako povinnost, nebo dokonce nepřijemnost. Hodně času stráví u počítače, v lepším případě u učení, ale pro zdraví to není nejšťastnější způsob trávení volného času,“ říká Šárka.

A u počítače, jak známo, nesedí jen děti.

Budoucí tělocvikářka doporučuje jógu všem, kteří mají problémy s páteří.

„Protahovací a jemně posilovací cviky, které jsou také zaměřené na správné dýchání, jsou nevhodnější prevencí i léčbou skoliózy a dalších problémů se zády. Určitě bych ale zvolila lekce s trenérem, protože nesprávně provedené cviky mohou uškodit,“ doporučuje. Na Katedře tělesné výchovy a sportu je předmět jógová cvičení, který je ideální jak pro začátečníky, tak pro ty, kteří už jógu někdy cvičili.

OD WINDSURFINGU K POLE DANCE

Katedra tělesné výchovy a sportu nabízí pro budoucí učitele řadu zajímavých kurzů, díky kterým se Šárka podivala poprvé k moři. „V zimních semestrech jezdíme na běžky, snowboard a lyžovat do Francie. V létě jsem absolvovala cykloturistiku, sjíždění řeky a později také windsurfing v Chorvatsku. Za tyto kurzy získáváme trenérský průkaz,“ vysvětluje. Když Šárka zrovna není ve škole, na kurzu nebo netrénuje na katedře, pravděpodobně ji najdete ve studiu, kde se věnuje pole dance. Před dvěma měsíci s dalšími dívkami založila taneční skupinu a už mají za sebou několik vystoupení. „Pole dance je kombinace gymnastiky, akrobacie a tanců. Zatím jsme vystupovaly dvakrát a máme zamluvených dalších deset maturitních plesů,“ pochvaluje si Šárka.

I když Šárka nemá s trémou problémy a je zvyklá vystupovat před lidmi, trochu ji znervózuje povinná praxe, kdy se poprvé konfrontuje s žáky ve skutečné třídě. „V letním semestru si vyzkoušíme vyučovat tělocvik a v pátém ročníku matematiku. Někjaký strach tam je, ale brzy se dozvím, jak jsem na tom,“ uzavírá. I přes její nejistotu věřme, že takto všestrannou dívku blížící se praxe nerozhodí a že Šárka v budoucnu přispěje k realizování svých představ týkajících se moderního přístupu k tělesné výchově. ●

Text: Eliška Hirková

Foto: Aleš Motejl

SLOVO PŘÍTEL

DNES ZTRÁCÍ SVOJI HODNOTU

Teologická fakulta Jihočeské univerzity nedávno obhájila loňské prvenství v soutěži Fakulta roku. V jejím čele stojí již více než pět let dvaadvaceticetiletý děkan, filozof, teolog, publicista, chemik, ale také bloger; vášnivý pěstitel kaktusů a letecký modelář Tomáš Machula. Je to člověk přemýšlivý a skromný (přemluvit jej k rozhovoru chvíli trvalo), dokáže stejně tak zaujatě vyprávět o etice Tomáše Akvinského jako o vegetacním období sukulentů nebo předválečných československých letadlech. O studiu chemie a teologie, o hledání víry, o povrchnosti dnešní doby i o jeho celoživotní lásce Tomáši Akvinském je následující rozhovor.

Jak se z vystudovaného chemika stane děkan Teologické fakulty?

Chemii jsem začal studovat krátce před revolucí, zhruba v období mé konverze. Když se pak v devadesátém roce otevřela možnost studia teologické fakulty i pro laiky, podal jsem si rok nato přihlášku. Studoval jsem tedy chemii na VŠCHT i teologii na KTF UK s tím, že jedno mám pro obživu, druhé si nechám jako koníčka. Po teologii jsem se přihlásil na postgraduální studium filozofie. Tehdy už jsem ale pochopil, že obojí dobře dělat nemůžu. Více mě naplňovalo studium filozofie než chemie, kterou mám jinak moc rád, a dokonce mám z té doby i nějaké impaktované publikace.

V jednom rozhovoru jste řekl, že v určité chvíli jste takzvaně přepóloval a z koníčka udělal své povolání.

Byl jsem tehdy součástí týmu, který se věnoval aplikovanému výzkumu v oblasti technologií úpravy vody. Jezdil jsem po úpravárnách, hledal „breberky“ ve vodě a navrhoval technologická opatření. Moc mě bavilo například zjišťovat, proč je ve vodě příliš vysoká koncentrace manganu, ale už mě nebavilo chodit v holínkách kolem filtru a zabývat se rezavými šrouby. Otravovaly mě prostě věci, které by měly dělat

inženýra inženýrem. Když ale něco dělám, tak to chci dělat dobře, a proto jsem se rozhodl, že na inženýrskou dráhu to nebude, a kontaktoval jsem Teologickou fakultu JU. Zrovna někdo odcházel z Katedry filozofie a vzali mě.

Jaké to je studovat paralelně dvě tak rozdílné vědní oblasti?

Teologii jsem studoval dálkově, převážně o víkendech. Někdy jsem ale chodil i ve všední dny, VŠCHT a Katolická teologická fakulta jsou v Dejvicích přes ulici. Takže jsem párkrát přebíhal i v bílém plášti. Jednou si kdosi na fakultě myslel, že jsem doktor a že se tam někomu něco stalo, tak už jsem raději v plášti nechodil (smích). Studium se dalo zvládat, nebyl jsem nikdy moc hospodský typ studenta, spíše jsem jel na vlně porevoluční euforie a vítal jsem každou možnost se něco dovědět. A k těm rozdílným oblastem – nikdo z nás přece není ryzí přírodoppytec nebo ryzí duchazpytec. Každý normální člověk si klade otázky různého druhu.

Konvertoval jste v sedmnácti letech, kdy se mladý člověk často staví do odporu, hodně přemýšlí. Budu vás citovat: „Tehdy, když jsem se pokoušel modlit podle návodů a rad,

jsem prostě zkrachoval. Přistupoval jsem k modlitbě totiž opět jako k racionálnímu problému, který má řešení, jako k hlavolamu, který lze nějak složit, který má nějaký „návod“.

Vy na mě tedy vytahujete věci (smích). Ano, toto je jedna z mých nejvýznamnějších osobních zkušeností ve věci víry. Vztah k víře jsem v sobě nejdříve řešil rozumově. Četl jsem si Bibli a přemýšlel. Už ani nevím, kdy a jak přišel ten okamžik prozření, člověk už si to xkrát reinterpretoval a možná bych se stylizoval. Každopádně jsem si racionálně ujasnil, že Bůh existuje. A když existuje, měl bych se podle toho chovat. Začal jsem chodit do kostela a ke svatému přijímání. Člověk se má ale také modlit, jenže jak? Když popisujete v knize modlitbu člověku, který se nikdy nemodlil, je to jako když popisujete lyžování člověku, který nikdy neviděl sněž. Tak jsem se zkoušel modlit, jako by šlo o zvládnutí nějaké techniky, a vlastně jsem se snažil Bohem manipulovat. Ale víra je vztah, ne jednostranná ideologie. Je to dobře vidět na příkladu vztahu s druhým člověkem. Když chcete „sbalit“ svoji vysněnou dívku, nemůžete s ní manipulovat. No a s Bohem už vůbec ne.

To je zvláštní, spousta lidí se k víře dostává rodinnou tradicí, jiní emočním zážitkem, ale vy jste si víru obhájil čistě racionálně. Těžce racionálně, ano. Až jsem vlastně zjistil, že jsem to přehnal. Hledal jsem v tom metodiku. A zároveň jsem si naprosto po právu začal připadat jako idiot. Protože jsem Boha vlastně vůbec nebral jako někoho, ke komu se můžu obrátit. Věděl jsem, že existuje, to jsem si ujasnil, ale ještě jsem se na něj „nepodíval“. Od okamžiku, kdy jsem mu řekl „Ty“ a poprosil jsem ho upřímně o pomoc, jsem neměl s modlitbou problém. Někdo by řekl psychologická autostylizace, já tomu říkám vyslyšená modlitba. Do kostela se dá chodit ze zvyku, ale brát Boha vážně, to znamená mít k němu vybudovaný osobní vztah.

V poslední době naší společnosti hýbe povrchnost, úpadek hodnot a jakási morální vyprázdňenost. Kam podle vás může tato situace vyústit? Nový útek k Bohu, nebo musí přijít zase nějaký zásadní dějinný zvrat? Budu vás znovu citovat: „Hody, tedy čas radostné bezstarostnosti, hojnosti a užívání, které naši předkové měli jednou do roka, bychom dnes chtěli jaksí bez přestávky a furt.“

Nebudu dělat chytrého, já tohle prostě nevím. Když se podíváme zpátky, tak se nám zdá v dějinných souvislostech jistá logika. Přesto je prakticky nemožné na základě minulých zkušeností prognózovat budoucnost. Představte si čuníka, který předvídá budoucnost na základě dosavadní zkušenosti – každý den mu přinesou žrádlo, pravidelně mu vyčistí chlívek a každý další den ho ujišťuje o tom, že se pravděpodobnost dalších a dalších šťastných dní na základě extrapolace minulých zkušeností zvyšuje. Když pak přijde řezník, je to šok.

Naši situaci bych přirovnal k ekosystému. Čím komplexnější a složitější je, tím víc ho mohou nečekané výkyvy destabilizovat a přivést do krize. Když se naruší poměrně sofistikovaná stavba kultury a civilizace, která trvá po staletí, také může přijít zlom. Když to přeženu, tak takhle „rozmazlení“, jako jsme dnes, nemůžeme zůstat věčně, ale jaký typ krize musí přijít, nevím. Alasdair MacIntyre říká s odkazem na pád Říma, že barbaři nestojí před hradbami, barbaři už jsou mezi námi. Nechci být ale rozhodně prorokem, navíc jsem bytostně optimistou.

Co říkáte tomu, že lidé utíkají do virtuálního světa? Že ačkoli žijeme v sociálních sítích, stáváme se ve skutečnosti velmi asociálními? Zkusím to ilustrovat malými dějinami jednoho slova. Kdysi jsem jako kluk jezdil na tramp a slovo „přítel“ znamenalo totéž co kamarád, na kterého se mohu spolehnout. Později toto slovo dostalo význam „člověk, se kterým žiji a nejsem s ním sezdán“. Dnes je přítel někdo, koho si přidáme na facebooku. Myslím, že hlouběji už jsme klesnout nemohli. Dnes tedy můžeme mít dvě stě přátel, které jsme nikdy neviděli. Pro mě je to nepředstavitelné, ale mládež dnes žije prostě jinak. Jsou ve škole a pak na počítačích. A tam se pak ukáže i všechna ta nevybitá agresivita, kterou jsme my ventilovali hraním fotbalu nebo tím, že jsme se poprali... To je hrůza, já už mluvím jako stařec (smích), ale svět se opravdu velmi rychle změnil. Naše děti mají tendenci zanedbávat reálné vztahy a sedí na facebooku a dělají si virtuální přátele. A často o sobě prozrazují do veřejného prostoru velmi intimní informace, které tam trvale zůstávají. Já svým dětem říkám, že až budou za deset let shánět práci, ať si uvědomí, co na sebe všechno prozradily.

Je vidět, že se zabýváte etikou.

Říká se, a teď se dostanu oklikou k Tomáši Akvinskému, že největší hříchy se nedají dělat tělem, ale duchem. Třeba pycha, která

je pokládána za největší hřích, je vyložené duchovní povahy. Mám pocit, že dnešní společnost tou svojí virtuálností a povrchností sklouzává, dovolte mi ten výraz, do průseru v oblasti ducha. Fyzicky jsme na tom dobře, dožíváme se vysokého věku, medicína se zlepšuje. Přestáváme však být schopní fungovat duševně a duchovně. Třeba pro Sókrata byla klíčová péče o duši, o vlastní rozvoj.

Říká se, že víra u nás byla zdevastována komunismem. V porevoluční době, i díky svatořečení Anežky krátce po revoluci, to ovšem tak nevypadalo. Ten pocit úpadku víry mám spíš v posledních letech.

Generace, která postupně vymírá, byla zvyklá se k něčemu hlásit. Ať už to byl katolík, evangelík, sokol, socialista nebo komunista. Dnes vám málokdo řekne, že chodí v neděli do kostela, nebo na druhé straně, že je přesvědčený ateista. Obrovsky se rozrostla šedá zóna lidí, kteří nevědí, co jsou, nebo ani nechtějí vědět, co jsou. Souvisí to asi s dnešní tékovostí a povrchností. Není to ani tak agnosticismus, spíše je to lidem jaksí jedno. O nás Čechů říká, že jsme jednou z nejsekularizovanějších společností. Podle mého soudu je to tím, že jsme příliš zatíženi na hledání jakéhosi pozemského mesiáše. Vezměte si volby, lidé pořád chtějí spasitele: tatíčka Masaryka, Beneše, až se vrátí z exilu, Klému, který má pod čepicí, Dubčeka, který obrodí socialismus, Havla, se

kterým už bude všechno dobré atd. Nedávno jsme si zvolili Věci veřejné, teď ANO a Úsvit a tak to jde dál a dál. A jak postupně zjišťujeme, že to „spasitelé“ nejsou, tak propadáme čím dál větší skepsi, jsme v hrozně depresi z vývoje, nechodíme k volbám. Přitom je hlavní chyba v našem neadekvátním očekávání. Lidé jsou pořád jen lidé, a my na ně musíme takto pohlížet. Nelze chtít například po prezidentovi, aby byl křížencem anděla a supermana. Takže abych to shrnul: strašně rychle nad někým zajásáme a stejně rychle ho zatratíme. A s náboženstvím to bylo a je podobné. Pro mnohé bylo po

převratu šancí a nadějí, ale hrozně rychle ho zavrhl, jakmile zjistili, že křesťané okolo nich jsou „jen lidé“. My, co chodíme do kostela, dobře víme, že jsme hříšníci, ale lidi, co do něj nechodí, chtějí na křesťanech vidět svatost. Což je pro nás samozřejmě zahanbující a je to výzva k autentičtějšímu křesťanskému životu. Na druhé straně je to nerealistické očekávání. Tady jsme ještě pořád na zemi, a ne v nebeském království.

Věnujete se antické a středověké filozofii. Zejména pak etice ctností a filozofii člověka. Čím vás fascinuje Tomáš Akvinský?

Poprvé jsem se o Tomášovi dozvěděl na hodičně občanské nauky ještě za komunismu, kde nám o něm nic hezkého neřikali. Ale když někomu bolševik spílal, člověk zpozorněl, protože šlo často o zajímavé osobnosti. Až po čase, když jsem se setkal s Tomášovými texty, jsem zjistil, jak moc je Tomáš zajímavý. Z dnešního pohledu vypadá jako hrozný konzervavec, ale z pohledu své doby byl v řadě věcí velký novátor a inspirátor. Jeho myšlení je krásné, krystalické, srozumitelné. Přesně dovede formulovat argumentaci. Klade zajímavé otázky a nabízí na ně zajímavé odpovědi. S některými

už dnes nemusíme souhlasit, ale pořád lze na jeho myšlení stavět.

Jste překladatelem velké části díla Tomáše Akvinského z latiny. Letos by vám měla vyjít další knížka.

Ano, letos by měla vyjít v češtině kniha o etice Tomáše Akvinského. V Česku ji ještě nemáme, v cizině jich několik existuje, ale jejich koncepcí se mi příliš nezamlouvá, chci to napsat

trochu jinak. U Tomáše Akvinského se ale hodně soustřeďuji na překládání jeho textů. Když si dáte vedle sebe překlady z posledních dvaceti let, tak přibližně polovina z nich jsou moje. To říkám s lehkou hrdosť.

S Bohem nemůžete manipulovat. Víra je vztah, ne jednostranná ideologie.

Před rozhovorem jste si posteskl, že jste neustále na cestách a že už toho občas míváte plné zuby. Jak se vaše náročná funkce děkana slučuje s potřebou filozofa zavřít se v klidu s knihou a přemýšlet?

Špatně. Na druhou stranu mi to dává netušené možnosti setkávat se s lidmi, od nichž se spoustu věcí naučím i pro filozofii – ať už jako příklad hodný následování, nebo příklad odstrašující. Naštěstí jedním z mých darů je schopnost soustředit se, i když kolem mě není klid. Funkce děkana je samozřejmě trochu stresující a to není ideální, pokud má mít člověk hodně načteno a promyšleno. Takže po večerech si alespoň přeložím z latiny pár stránek Tomáše a přemýšlím o nich. Tohle se dá dělat i po kouscích. ●

Text: Miroslav Vlasák

Foto: Aleš Motejl

Doc. Tomáš Machula, Ph.D., Th.D. stojí od roku 2008 v čele Teologické fakulty JU. Studoval na VŠCHT v Praze, KTF UK a FF UK v Praze a TF JU v Českých Budějovicích. Pochází z Kyjova, je ženatý a má tři děti.

VE MLÝNĚ SE VŠE TOČÍ KOLEM VODY

Po loňském otevření budov CENAKVA má Fakulta rybářství a ochrany vod JU další důvod k oslavám. Za více než 43 milionů korun se jí podařilo zrekonstruovat ve Vodňanech objekt bývalého mlýna a vytvořit z něj moderní školicí středisko.

Větší část prostředků získala z Operačního programu Životní prostředí, 14 milionů zaplatila fakulta z vlastních zdrojů. Nevyužívaný mlýn byl od 50. let minulého století majetkem Výzkumného ústavu rybářského a hydrobiologického a sloužil jako sklad krmiv pro ryby a také jako ubytovna. V roce 2012 se začalo s kompletní rekonstrukcí objektu, který nyní nese název Mezinárodní environmentální vzdělávací, poradenské a informační středisko ochrany vod (MEVPIS).

POKOJE TĚMĚŘ ZA HUBIČKU

Nečekejte však stylový zrekonstruovaný mlýn s vrzajícím mlýnským kolem. Atmosféru připomene snad už jen malebný mlýnský náhon

a zrekonstruovaná jídelna, jejíž mohutné zdi a úzká okna dávají tušit, jak to tady tehdy mohlo vypadat. Zchátralý objekt musel být jinak kompletně zbourán. Na jeho místě vyrostla moderní administrativní budova s bezbariérovým přístupem a energeticky úsporným vytápěním. Najdete v ní kanceláře MEVPIS, zasedací místnosti a učebny. Místní chloubou je velký přednáškový sál s moderním vybavením a kapacitou zhruba 80 míst. Účastníci nejrůznějších konferencí, školení a vzdělávacích seminářů pak mohou složit hlavu v jednom z dvaceti pokojů s celkovou kapacitou 38 míst. Pokoje jsou jednoduché, ale vybavené vším, co návštěvník ke krátkodobému pobytu potřebuje. Všechny mají vlastní

sociální zázemí a WiFi připojení, dva jsou bezbariérové. Dvoulůžkový pokoj vás vyjde na příjemných 300 Kč za noc a osobu. Středisko nabízí i možnost stravování v jídelně.

PAMĚTNÍ DESKA OBĚTEM VÁLKY

Mlýn patřil původně Arnoštu Brokovi a jeho rodině, která zde bělila prádlo pro celé Vodňany. V roce 1942 byl mlýn zkonfiskován okupační německou správou a rodina Broků, stejně jako další židovští občané Vodňan, byla násilně deportována do Terezína a následně vyvražděna v koncentračním táboře Zamošč a ve varšavském ghettu. Ještě během války byl mlýn arizován a přidělen rodině Wöflů (Velflů), která sympatizovala s nacistickým režimem. Při slavnostním otevření střediska 16. května 2014 bude odhalena pamětní deska rodině Broků, která nacistický teror před více než sedmdesáti lety nepřežila.

USPOŘÁDEJTE SI VLASTNÍ AKCI

Mlýn, Vodňany, Fakulta rybářství a ochrany vod. Je zřejmé, že se tu téměř vše točí kolem „vody“. Vzdělávat se v novém ekocentru může prakticky každý, odborníci i široká veřejnost, vysokoškoláci i předškolní děti. V centru zájmu stojí ochrana vod, vodních živočichů a šetrné vodní hospodářství. V nejbližších

měsících MEVPIS přivítá i několik významných tematických konferencí a setkání, například Českou ichtyologickou konferenci, výroční setkání v rámci projektu 7. RP Aquaexcel nebo konferenci a zasedání NA-CEE. Středisko kromě přednášek nabízí také jazykové kurzy angličtiny a němčiny pro veřejnost a v červenci bude hostit mezinárodní letní školy. Uspořádat svoji vlastní akci si zde můžete i vy, hodina pronájmu velkého sálu vás vyjde na 350 korun, za učebnu zaplatíte 200 korun. Chcete si centrum MEVPIS prohlédnout osobně? V sobotu 17. května budete mít příležitost na dni otevřených dveří. ●

Text: Miroslav Vlasák

Foto: Tomáš Stiborek

UNIVERZITA MÁ VLASTNÍ NAKLADATELSTVÍ

V prosinci 2013 byla v Akademické knihovně slavnostně otevřena prodejna nakladatelství Academia. České Budějovice se staly teprve čtvrtým městem, kde toto prestižní nakladatelství otevřelo pobočku. Tehdy se také širší akademická veřejnost poprvé dozvěděla, že univerzita připravuje svoje vlastní nakladatelství. Pojmenovala jej EPISTEME, starořeckým výrazem označujícím právě poznání a vědění.

Od počátku bylo domluveno, že se na vydávání publikací bude podílet právě Academia.

„Potřebovali jsme silného partnera, který má dobrou zkušenost s technickou redakcí a především rozsáhlou a propracovanou distribucí,“ objasňuje výběr partnera děkan Filozofické fakulty Vladimír Papoušek. Sám vydal u tohoto nakladatelství úspěšnou a kritiky oceňovanou knihu „Dějiny nové moderny“.

Vladimír Papoušek je spolu s prorektorem Tomášem Polívkou a děkanem Teologické fakulty Tomášem Machulou členem redakčního kruhu nakladatelství EPISTEME. Jedním z prvních úkolů bylo najít schopné redaktory, kteří prvotní myšlenku uvedou do praxe. V červnu 2013 se rozjelo výběrové řízení,

volba padla na Ladislava Nagye z Filozofické fakulty a Stanislava Mihulku z Přírodovědecké fakulty.

„Primárním cílem EPISTEME je vydávat monografie, především pracovníků univerzity. Vše je zatím stále v pohybu, ale v tuto chvíli již máme přislíbené peníze z rozvoje projektu univerzity na dvě publikace,“ říká Ladislav Nagy, šéfredaktor nakladatelství EPISTEME a současně ředitel Ústavu anglistiky na Filozofické fakultě.

PRVNÍ KNIHY VYJDOU JEŠTĚ LETOS

První kniha ponese název „Horké zprávy z vědy“ a bude popularizovat činnost odborníků naší univerzity z oblasti přírodních věd. Druhým titulem bude „Myšlení o metafoře“

<< Děkan Filozofické fakulty Vladimír Papoušek, ředitel nakladatelství Academia Jiří Padevět, šéfredaktor nakladatelství EPISTEME Ladislav Nagy a rektor Jihočeské univerzity Libor Grubhoffer při prosincovém otevření prodejny nakladatelství Academia v Akademické knihovně JU.

a půjde o antologii významných textů o metafoře komentovanou českými literárními vědci. Nad rámec edičního plánu na první rok je připravena k vydání kniha Tomáše Machuly „Etika Tomáše Akvinského“. EPISTEME chystá čtyři ediční řady, Theoria, Natura, Historia a Societas. Bude tak schopná pokrýt široké spektrum vědních disciplín.

„Naší ambicí je vydávat až čtyři knihy ročně, kapacitu na to máme, ale vše závisí na finančních prostředcích,“ vysvětluje Ladislav Nagy tradiční úskalí všech vydavatelů.

„Nechceme ale vydávat za každou cenu, rozhodující je pro nás kvalita publikace. Důležité je budovat si hned od počátku dobrý renomé,“ doplňuje kolegu Stanislav Mihulka, profesí zoolog na Přírodovědecké fakultě. „Většina knih si na sebe ekonomicky nevydělá. Máme proto už teď vyhlédnuté knihy, které mají komerční potenciál. Každý rok bychom rádi vydali alespoň jednu knihu, která by vykazala určitý zisk, ze kterého by se potom financovaly další knihy,“ vysvětluje.

OD RUKOPISU K VYDÁNÍ KNIHY

Jak vlastně probíhá celý proces od přijetí rukopisu až k vydání knihy? Zjednodušeně asi takto. Autor přinese rukopis, redaktoři jej přijmou a přečtou. Ve spolupráci s redakčním kruhem poté vyberou dva nezávislé recenzenty, kteří nejsou spjatí s Jihočeskou univerzitou, a požádají je o vytvoření posudku. Pokud je publikace doporučena k vydání, zařadí se do edičního plánu a začíná proces hledání financí. Pokud se peníze najdou, rukopis je připraven k vydání. Redaktoři jej zredigují po jazykové stránce, odešlou do Academie na technickou redakci

a sazbu. Vše se poté odešle profesionálnímu korektorovi. Po zanesení změn je publikace připravena k vytištění.

UŠETŘIT ZA VYDÁVÁNÍ SKRIPT

Jihočeská univerzita nemá na rozdíl od některých jiných vysokých škol centralizovaný ediční řád. Oba redaktory tak čeká v nejbližších týdnech mravenčí práce. Chtějí postupně přesvědčit fakulty, aby svoje publikace vydávaly právě pod hlavičkou univerzitního nakladatelství. Na první pohled jsou výhody EPISTEME zřejmé. „Fakulty by měla přilákat právě koprodukce s Academií, tedy prestižní značkou s rozsáhlou distribuční sítí. Tím by se mělo zajistit, že kniha po pár měsících nezmizí z trhu. Chceme apelovat na ty, kteří mají třeba připravenou monografii a chtějí ji seriózně publikovat,“ dodává.

Tím ale podle Ladislava Nagye výhody nekončí. „Academia disponuje softwarem pro vydávání e-knih. Některé fakulty vynakládají poměrně vysoké částky na vydávání skript. Ta mají ale špatnou finanční návratnost. Pokud fakulta vydá skripta přes EPISTEME, nakladatelství zajistí zlom do formy e-knihy a z ušetřených peněz za tisk může fakulta podpořit třeba vydávání monografií,“ doplňuje.

Úkolem pro nejbližší měsíce je rovněž spuštění webových stránek nakladatelství, na nichž lidé najdou nejen informace o vydaných publikacích, ediční plány a pokyny pro autory, ale také například texty a videa přednášek, recenze a kritické články, v nichž si autoři budou vyměňovat podněty a názory. ●

Text: Miroslav Vlasák

Foto: Petr Zikmund

KRAHUJEC S TĚLEM HOLUBA

Co se stane, když k ptačímu hnízdu umístíte střídavě atrapu krahujce a poštolky? Stačí jako varovný signál obávané žluté oko a zahnutý zobák? Představa, že mozek malých pěvců funguje jako jednoduchá krabička plná instinktů, je mylná. Jejich rozpoznávací procesy pracují na mnohem složitější úrovni. Detailně se jimi už několik let na Katedře zoologie Přírodovědecké fakulty zabývá Centrum kognitivní etologie.

NEJOCHOTNĚJŠÍ JE SÝKORKA

U zrodu těchto výzkumů na Katedře zoologie stál její vedoucí Roman Fuchs, který začal před deseti lety zkoumat reakci ptáků na predátory. Tehdy se začaly provádět první pokusy s modifikovanými atrapami. „Byli jsme spíše ekologové, kteří chtěli znát interakce mezi ptáky. Teprve postupem času jsme se začali ponořovat více do jejich psychologie. Teď už se snažíme ptáky i trénovat, aby ‚odpovídali‘ na naše otázky,“ vzpomíná na postupný vývoj dvaatřicetiletý postdoktorand Petr Veselý. V tuto chvíli je badatelů kolem Centra kognitivní etologie asi třicet a každý se specializuje na určitou oblast. I když jsou jejich aktivity poměrně široké, v článku se z kapacitních důvodů zaměříme pouze na zkoumání reakcí ptáků na predátory.

Pracovníci Centra kognitivní etologie testují výhradně netrénované ptáky z volné přírody. Experimenty koncipují tak, aby mohli malého pěvce během dvou dnů vrátit zpět do přírody. Jako nejvhodnější adepti k výzkumu se ukázali být fuhýci, za nimiž terénní pracovníci jezdí do Doupovských hor, a zejména pak hojně žijící sýkorky, které zoologové testují venku u krmítek i v laboratoři. „Sýkora koňadra je v experimentálních podmínkách nejochotnější spolupracovat.

Je poměrně flexibilní, a i když je v zajetí samozřejmě vystrašená, chová se relativně přirozeně. Sýkorce ale musíme ukázat něco, co ji opravdu zajímá, to znamená predátora nebo kořist,“ vysvětluje Petr Veselý.

ATRAPA S OKLOVANOU HLAVOU

K pokusům s predátory se používá atrapa krahujce obecného, obávaného lovce drobných pěvců. Krahujec málokdy létá na otevřeném nebi a vždy útočí náhlým výpadem ze zálohy. Maketa krahujce se při pokusech prezentuje společně s atrapou poštolky, která je sice dravcem, ale loví hlavně hlodavce a pro ptáky je v podstatě neškodná. Experimenty prokáža-

< > Petr Veselý z Centra kognitivní etologie s živou sýkorkou (na předchozí straně) a s dřevěnou maketou krahujce a holuba (vpravo).

ly, že sýkora i tuhýk jsou schopni tyto dravce od sebe bezpečně odlišit. „Vždy se více báli krahujce. Samozřejmě i poštolka má vybavení na to pěvce sežrat, takže se k ní chovají obezřetněji než třeba k sojce. Tuhýci brání svoje hnízdo velmi urputně, takže pokud atrapy poštolky umístíte k hnízdu, fyzicky ji napadají,“ říká Petr Veselý a ukazuje plyšovou maketu poštolky s oklovanou hlavou až „na kost“. „Tady nemůžeme používat dřevěné makety, tuhýci by si o ně mohli ublížit,“ dodává. Na maketu krahujce tuhýci občas udělají nálet, ale převažuje u nich respekt.

Zcela jiná situace nastala s umístěním atrapy straky, která je vyhlášeným predátorem hnízdi. Pro dospělé tuhýky nepředstavuje straka ohrožení, specializuje se pouze na jejich vajíčka. „Čekali jsme stejnou reakci jako u poštolky, jenže tuhýci tentokrát zmizeli. Vrátili se k hnízdu, až když straka zmizela. Specializace straky obecné na plnění hnízdi je asi tak silná, že v okamžiku, kdy je napadena rodiči, je schopna si domyslet, že někde v okolí bude hnízdo, a začne jej prohledávat. Rodiče tuhýka raději zvolí strategii straku nenapadat a doufat, že si hnízda nevšimne,“ popisuje Petr Veselý. Pohromou pro ptáky je kukačka. Mít v hnízdě kukaččí vajíčka znamená rozloučit se s vlastní snůškou, neboť její mláďata po vylíhnutí likvidují původní. Ptáci tedy raději dobrovolně opouští hnízdo a vydávají se zakládat nové.

ŽLUTÉ OKO SAMO O SOBĚ NESTAČÍ

Co je tedy klíčovým znakem, podle kterého malý pěvec bezpečně pozná hrozící nebezpečí? Z výzkumů reakcí sýkor na krahujce v laboratorních podmínkách badatelé zjistili, že ptáci rozlišují predátory podle poměrně detailních znaků. „Nechali jsme si vyrobit dřevěné skládačky, abychom zjistili, která část těla je klíčová k rozpoznání predátora. Měli jsme samozřejmě podezření na žluté

oko nebo zahnutý zobák. Dokonce existují teorie, že když vezmete oko a zobák a dáte ho na jakýkoli objekt, řekneme třeba na míč, tak by se toho ptáci měli bát. My jsme zjistili, že to není tak docela pravda,“ říká Petr Veselý a ukazuje maketu holuba s hlavou krahujce. „Pokud má takto kompletní hlavu, opravdu to vyvolá u ptáků strach. Když ale vezmete neškodnou hlavu holuba a dáte ji na tělo predátora, nezabírá to. Holubí hlava s tělem krahujce už pro ptáky predátorem není,“ popisuje Petr Veselý. Na základě experimentů zoologové popsali rozpoznávací proces a jsou schopni seřadit významy signálů, které predátor vysílá. Testovali i roli zbarvení a zjistili, že poštolka zbarvená typických černých skvrn je stále rozpoznávána jako poštolka. „Ale v okamžiku, kdy jsme použili pro testované tuhýky neznámé zbarvení jihoasijského dravce, už se k maketě nechovali jako k poštolce. Nicméně i poštolka s kompletním zbarvením, ale s očima, zobákem a nohama holuba není vnímána jako poštolka. Zbarvení je tedy v rozpoznávacím procesu použito až po znacích definujících dravého ptáka. Zdá se tedy, že rozpoznávací proces ptáků není příliš odlišný od našeho,“ uzavírá Petr Veselý. ●

Text: Miroslav Vlasák

Foto: Aleš Motejl

JAKO KLUK JSEM CHTĚL BÝT TRAKTORISTOU

Protože vyrostl na vesnici, k zemědělství měl od útlého věku blízko. V současnosti zastává pozici technického ředitele v podniku Vodňanská drůbež, a.s., kde začal pracovat nedlouho po střední škole a kde si vyzkoušel řadu různých pozic. Co později Martina Šácha zavedlo na Zemědělskou fakultu?

Z MISTRA VÝROBY GENERÁLNÍM ŘEDITELEM

Martin Šácha se oženil brzy po maturitě na písecké zemědělské škole a pár dní po svatbě nastoupil do tehdejší Jihočeské drůbeže ve Vodňanech jako mistr masné výroby. Generálním ředitelem se stal po sedmi letech získávání zkušeností na různých pozicích ve firmě. „Majitel podniku nestavěl podmínky, abych měl pro tuto pozici vysokoškolské vzdělání, nicméně mě nabádal k tomu, abych to udělal pro svůj rozvoj. Myslel jsem si, že studium vysoké školy se moc neslučuje s pracovními povinnostmi, ale rozhodl jsem se to alespoň zkusit,“ vzpomíná na rok 2005 Martin Šácha. Zvolil si obor, ke kterému směřoval od střední školy – Provozně podnikatelský, dnes je název přeměněn na Agropodnikání. „Obor mi byl blízký, protože nezahrnoval jen zemědělství, ale i problematiku výroby potravin a podnikovou ekonomiku. Zajímaly mě odborné předměty, jako byl chov zvířat, základy agrotechniky, výživa člověka, kvalita potravin – předměty, které mají přímou souvislost s praxí.“

„STATISTIKA PRO MĚ BYLA ČERNOU MŮROU“

Studium na vysoké škole není ale vždy procházka růžovým sadem, zvlášť když člověk musí zvládat pracovní a rodinné povinnosti. „Byl jsem velice vytížen a v té době, kdy

jsem začal studovat, jsme už měli dvě malé děti. Ale rodinné zázemí a podpora manželky v rozhodnutí dál se vzdělávat mi hodně pomohly.“ Nakonec Martin Šácha vystudoval s červeným diplomem. Jakého předmětu se premiant ročníku obával?

„Statistika pro mě byla černou můrou. Dostal jsem se do situace, kdy jsem byl po absolvování semestru a splnění zápočtu tak nejistý, že jsem si netroufnul ani na jeden termín zkoušky. Přeložil jsem ji do dalšího ročníku. Musel jsem si ale soukromě domluvit poměrně dost konzultačních hodin, abych té problematice přišel na kloub, protože v pochopení je základ. Snadno se člověk něco naučí nazpaměť, ale tenhle způsob učení se mi zdá poněkud nešťastným – vědomosti se

pak velice rychle ztrácí. Statistika je důležitá věda, v každém odvětví zastává své místo. Bez statistiky dnes většinu dat nelze zcela přesně vyhodnotit.“ Nakonec zkoušku zvládl na jedničku. Nyní se Martin Šácha často v práci setkává se základními metodami obávaného předmětu, složitější výpočty ale raději konzultuje s profesionály.

NEPLÁNOVAT JE JAKO NASTOUPIT NA LOĎ BEZ KORMIDLA

Nyní technický ředitel nejčastěji aplikuje v praxi vědomosti získané v předmětech ekonomického zaměření, jako je účetnictví nebo ekonomika podniku. „Oblast finanční analýzy by měl pracovník na manažerské pozici bezpečně ovládat. Na každém kroku pracuji s výpočty návratnosti investic nebo analýzy nákladů,“ dodává.

Pracovní den pana Šáchy začíná kontrolou provozu, po které následují operativní porady s pracovníky z výroby a v rámci managementu společnosti. Další činnosti ředitele zahrnují řízení a rozhodování, které se týká aktuálního chodu technického úseku, ale také stanovení budoucích cílů a plánů. „Plánování je výraz, který byl v minulosti dost zprofanován, ale bez řádného plánu se nedá řídit vůbec nic. To by bylo jako nastoupit na loď bez kormidla. Plán se sice v průběhu období může měnit, ale je základním nástrojem rozhodování a celé manažerské práce.“ A jaké jsou podle zkušeného manažera nejdůležitější vlastnosti člověka na vedoucí pozici? „V první řadě rozhodnost a schopnost za svá rozhodnutí nést odpovědnost. Dále pak zdravá tíživost, stanovené cíle dotahovat do konce. Také je důležitá určitá míra sebevědomí a asertivity, aby byl člověk schopen prosadit se a motivovat sebe i tým.“

NEJDŮLEŽITĚJŠÍ JE PROVÁZANOST VĚDOMOSTÍ A PRAXE

Martin Šácha vidí zemědělství jako velmi perspektivní odvětví v současnosti i v blíž-

ké budoucnosti nejen proto, že je hlavním zdrojem obživy stále rostoucí populace. „Zemědělství je na našem území v poměrně dobré kondici, pokud jde o výsledky daného sektoru. Myslím, že je to impulz pro mladé lidi, kteří se mu chtějí věnovat.“ Co je podle Martina Šáchy nejdůležitější pro studenty, kteří se chtějí uplatnit v oboru? „Měli by na sobě pracovat nejen po teoretické stránce, ale i té praktické, aby dokázali uplatit své znalosti a prosadit se. Každý si musí během studia uvědomit, jak se dá konkrétní věc využít v praxi. A v tom tkví obrovská výhoda studia při zaměstnání nebo po předchozích pracovních zkušenostech – provázanost vědomostí a praxe přichází automaticky.“ ●

*Text: Eliška Hirková
Foto: Tomáš Stiborek*

DEN OTEVŘENÝCH DVEŘÍ

<

Den otevřených dveří přilákal na Jihočeskou univerzitu 3 700 návštěvníků. Záměrci o studium se mohli blíže seznámit s nabídkou studijních oborů, prohlédnout si posluchárny, laboratoře a odborná pracoviště jednotlivých fakult, setkat se s vyučujícími i studenty.

Foto: Petr Zikmund

>
V suterénu budovy Uran na sídlišti Vltava navštěvovali lidé i právě vznikající Ambulanci pro fyzioterapii, kterou Zdravotně sociální fakulta poprvé představila právě při dni otevřených dveří. Ambulance začne svoje služby od jara nabízet i veřejnosti.

Foto: Petr „Lynxxi“ Pavliška

<

Lékařka Marcela Míková i studentky zájemcům radily hlavně se správným držením těla, učily je používat gymnastické míče a další pomůcky a také jim poskytly ukázky masáže a rehabilitačních cvičení, například pro uvolnění šíje.

Foto: Petr „Lynxxi“ Pavliška

>
Každoročně je mezi návštěvníky Přírodovědecké fakulty velmi populární „seznamka“ s hrozněšem Boženkou. Docent Oldřich Nedvěd z Katedry zoologie s ní ochotně pózuje a zájemci si mohou Boženku pohladit, nebo si ji dokonce dát na krk.

Foto: Petr Zikmund

<
Přední český odborník na rostlinnou ekologii, profesor Jan Lepš, tráví každoročně několik měsíců na Papui Nové Guineji. Na snímku se studentkami Eliškou Janskou (vlevo) a Lucií Houdkovou.
Foto: Petr Zikmund

>
Zájemci o studium na Ekonomické fakultě si mohli zasoutěžit na stezce příběhů Fairtrade. Náplní jedné z aktivit bylo určování plodin z informačních tabulí. Návštěvníci tak odcházeli nejen s vědomostmi, ale i fair trade čokoládou v kapse.
Foto: Eliška Hírková

<
Ekonomická fakulta (na snímku Radim Dušek z Kariérního centra) připravila studentům zábavné týmové hry. Úkolem bylo například vymyslet co nejvíce alternativních využití naběračky. Vyzkoušet si mohli i simulátor „Jeden den manažerem supermarketu“.
Foto: Eliška Hírková

>
Pracovníci Archeologického ústavu Filozofické fakulty (na snímku Martin Pták) představili veřejnosti archeologickou laboratoř. Návštěvníci si tak mohli například osahat archeologické exponáty a poznat detailněji zákulisí této vědní disciplíny.
Foto: Petr Zikmund

INVENTURA V BANGLADÉŠI

Před odletem věděla Lucie Fenclová o Bangladéši to, co většina ostatních: je to nejchudší země světa a patří k nejlidnatějším. Když přišla od Zdravotně sociální fakulty nabídka pracovní stáže právě do této země, řekla si, že v takových podmínkách bude mít její pomoc největší smysl.

Třidvacetiletá Lucie Fenclová, která na ZSF JU vystudovala obor Sociální práce ve veřejné správě a nyní pokračuje v navazujícím magisterském studiu, má už s cestováním do vzdálených zemí dost zkušeností. Od června do září 2012 byla v africké Zambii a rok poté se opět vydala do neznáma. Od loňského září strávila spolu se dvěma dalšími studentkami ZSF dva měsíce v Bangladéši. Odlétla tam týden po svých státnicích. „Mé rozhodnutí vydat se opět na cestu je potvrzením hesla, že všechno špatné je k něčemu dobré. Když jsem zjistila, že kvůli jednomu zápočtu nemůžu jít ke státnicím v červnu, byla jsem naštaná na celý svět. A zrovna v té době mi přišla nabídka vydat se na další zahraniční cestu,“ vzpomíná.

Přihlásila se do výběrového řízení a obstála – přispěla k tomu její předchozí zkušenost z Afriky, kde navíc byla z Čech úplně sama. Bangladéš je novým cílem, kam mohou studenti ZSF jezdit pomáhat. Předpoklad, že tam bude opravdu potřebná, se Lucii potvrdil. Čekaly ji zážitky s velmi chudými rodinami, ale také setkání s osobností, která na ni velmi zapůsobila. Je to absolventka ZSF JU Eva Kernová, která pochází ze Slovenska a nyní žije v Abú Dhabí. V Bangladéši založila organizaci The Choice To Change Foundation (C2C). Právě pod její hlavičkou tam tři české studentky působily, a to v šestnáctimilionovém hlavním městě Dháka v jedné ze dvou škol určených speciálně pro děti ze slumů.

Eva Kernová dříve pracovala v letecké společnosti Etihad a organizaci C2C založila spolu s Bengálcem Sunilem Baroi, který se o české studentky staral. Na pár dní přiletěla do Dháky i Eva a pro Lucii bylo setkání s ní velmi motivující a inspirující. Předtím působila v Americe a je znát, že má bohaté zahraniční zkušenosti. Organizace, kterou založila, sdružuje dvě školy určené pro čtyř- až dvanáctileté děti ze slumů. Celkem v nich působí osm učitelů, chodí tam 128 dětí, pravidelně za nimi dochází lékař, sestra a nyní nově přibude i sociální pracovník. Školy jsou velmi dobře vybavené a možnost studovat tam dává šanci na lepší život – alespoň na práci v továrně, ne na ulici. Když se dívky dětí ptaly na oblíbený

předmět, hodně z nich uvedlo angličtinu. Prý jim umožní kontakt se sponzory a bílými lidmi, kteří jim pomáhají. „Ve volném čase byly vděčné za jakoukoli hru, rády mají ty kontaktní, také nás pořád hladily, štouchaly, pletly mi copánky... Jsou i úžasné šikovné, nadchla je třeba obyčejná modelína. Asi jak jsou zvyklé hrát si s bahnem v ulicích, uměly z modelíny vytvořit výrobky propracované do nejmenšího detailu,“ líčí s úžasem.

RŮZNORODÁ PRÁCE

Odjížděly s plánem, že tam mají za úkol smysluplně naplnit volný čas školáků. Záhy ale zjistily, že budou vyučovat i angličtinu a další předměty. Aby toho nebylo málo, dostaly na starost i řadu administrativních činností, především vytvořit koncepty lékařské a sociální péče o děti ve škole. „Bylo to náročné, ale velmi nás to obohatilo, protože to pro nás byla úplně nová zkušenost. Promýšlely jsme například systém preventivních prohlídek, jídelníček i náplň práce sociálního pracovníka. K takovému úkolu by nás tady nikdo nepustil,“ říká Lucie.

Velkého vděku se jim dostalo za rozhodnutí udělat inventuru různých darů od sponzorů, které škola nashromáždila za předchozí roky. Dárci zaslali různé hračky a školní potřeby, ale už nenašli čas je předat. A tak ve skladu leželo

mnoho zabalených věcí, které se dívky rozhodly nenechávat déle bez užitku. Naplnily penály tužkami a pastelkami, vybalily hračky a část rozdělily mezi děti, čímž jim udělaly obrovskou radost.

Našly také spoustu nepoužívaných knížek. „Moje maminka je knihovnice, takže jsem se inspirovala tím, jak vede evidenci v Čechách. Stejně tak jsme roztřídily i různá CD a DVD,“ říká studentka a doufá, že tento řád škola dál zachová. Někdy se totiž stane, že poté, co dobrovolníci odjedou, v jejich práci už nikdo nepokračuje a vše se vrátí do starých kolejí. O bangladéšské škole si to ale nemyslí. „Setkala jsem se tam s velkou vděčností. Byly jsme v tomto místě prvními dobrovolníky, kteří tam strávili celé dva měsíce. To znamenalo dost času udělat něco, nač mohou další navázat,“ věří Lucie.

Nejvíc na ni zapůsobilo, když navštívila přímo rodiny ve slumu. Dostala totiž od organizace za úkol sbírat podklady pro přípravu adopcí na dálku. S tlumočnickem proto chodila přímo za rodiči, jejichž děti měly šanci získat podporu sponzorů, kteří by jim platili vzdělání. Navštívila velmi prosté domy, obvykle pouze jednu místnost s velkou dřevěnou postelí bez matrace. Ačkoli venku leželo plno odpadků, protože je tam zvykem vyhazovat odpad rovnou na ulici, uvnitř

bylo čisto a všichni se před vstupem zouvali. Rodiče se nejdřív báli, že jim dítě vezme. „Tiskli ho k sobě a já si uvědomila, že rodinné vazby jsou pro ně vším. Brali nás jako vzácnou návštěvu, a třebaže byli chudí, chtěli nás něčím pohostit. Na mou počest koupili kolu,“ vzpomíná s úsměvem.

PARADOXNÍ TRADICE

Když měla volno, chtěla cestovat, ale nakonec kvůli napjaté politické situaci zůstaly dívky radši v hlavním městě. Zrovna v té době se totiž měnila vláda, což provázely velké nepokoje, a jeden den bylo dokonce vyhlášeno stanné právo, takže nemohly vůbec vycházet. Během pobytu se vydaly jenom na pár výletů. Jeden z nich je zavedl na venkov, kde byla také znát bída, ale prostředí působilo malebněji než ve městě. Ve městě je zastihl i muslimský svátek, při němž lidé na ulici zabíjejí krávy a věří, že tím odchází všechno zlo. Paradoxem je, že v ten samý den se koná i hinduistický festival plný tance, hudby a květin. „Pro hinduisty je kráva posvátné zvíře. Toto naprosto rozporupl-

né chování lidí v jedné ulici mě šokovalo. Ale jsou tam zvyklí na náboženskou toleranci,“ vysvětluje.

Když byla roku 2012 v Africe, považovala za svůj největší úspěch založení podpůrné skupiny pro mladé matky s dětmi, pro kterou připravila prostory a vytvořila dětský koutek. Zavedla tam program přednášek a tvořivých činností, zorganizovala přednášku o HIV/ AIDS, podílela se také na zavedení výrobků, které matky vyrobily, na africký trh. V Bangladéši si pocitu, že dělá něco potřebného, užila ještě intenzivněji. Všem studentům radí, aby si nenechali uniknout možnosti zahraničních stáží, protože takové šance se jim v životě už nemusí naskytnout. „Je sice třeba na začátku vložit svůj čas a něco pro to udělat, ale člověk díky těmto cestám získá mnohem víc. Občas se vyplatí i trochu zariskovat, odměnou je zkušenost na celý život. Pro mě už je cestování droga, hned bych jela znovu,“ shrnuje Lucie Fenclová. ●

Text: Alena Binterová

Foto: archiv Lucie Fenclové

ÚNOR

19. ÚNOR

WELCOME SUMMER SEMESTER PARTY

20 h, Café klub Slavie, České Budějovice
Mezinárodní studentský klub JU připravil akci pro nové zahraniční studenty. Celý večer budou probíhat soutěže o ceny, připraveno je i půlnoční překvapení. Party pro veřejnost startuje ve 21 hodin. Vstupné je 20 Kč.

25. ÚNOR

Ptejte se rektora

17–19 h, klub Akademické knihovny JU, Branišovská ul., České Budějovice
Pravidelná setkávání rektora Libora Grubhofferu se studenty a zaměstnanci. Ptát se můžete na vše, co vás z univerzitního dění zajímá.

25. ÚNOR

sZOOM café – Jak nám lze statistika

16.30 h, klub Modrý dveře
Pravidelný cyklus přednášek z cyklu Science ZOOM café. Přednášet bude RNDr. Simona Poláková, technologický skaut z Kanceláře transferu technologií Jihočeské univerzity.

26. ÚNOR

sZOOM café – Ryby a jejich vliv na lidské zdraví

16.30 h, klub Modrý dveře
Pravidelný cyklus přednášek z cyklu Science ZOOM café. Přednášet budou Ing. Jan Mráz, Ph.D., a Ing. Tomáš Zajíc, Ph.D., z Fakulty rybářství a ochrany vod JU.

26. ÚNOR

Volba Miss JU – finálový galavečer

19 h, ArtIGY
Soutěž krásy pořádaná studenty Jihočeské

univerzity, jejíž výtěžek putuje na charitativní účely. Loňský výtěžek ve výši 54 189 Kč byl věnován občanskému sdružení ŠVAGR, které se zabývá integračními akcemi pro děti a mládež se zdravotním, mentálním a sociálním handicapem.

27.–28. ÚNOR

Volejbalový maraton o pohár rektora JU

Sportovní hala, České Budějovice (začátek 27. 2. v 5.30 a konec 28. 2. v 16 h)
Soutěž týmů, probíhající 2014 minut bez přestávek. Přihlásit se může 25 šestičlenných týmů z celé univerzity. Připraven je i bohatý doprovodný program a občerstvení.

BŘEZEN

8. BŘEZEN

XII. Reprezentační zemědělský ples

20 h, KD Metropol, České Budějovice
K tanci a poslechu zahraje skupina Luckies. Vstupenky si můžete rezervovat u Karly Dvořákové na tel. 387 772 427.

10. BŘEZEN

Přednáška Miroslava Singera – Devizové intervence ČNB

10.30 h, aula Biologického centra AV ČR
Guvernér České národní banky Miroslav Singer se po loňské návštěvě vrací na naši univerzitu. Téma jeho přednášky se bude týkat devizových intervencí ČNB.

11. BŘEZEN

Studentské putování – Anglie

18 h, klub Akademické knihovny JU
Pravidelný cyklus přednášek Mezinárodního studentského klubu JU pokračuje i v novém roce. Anglii vás provede Soňa Hluší.

www.jcu.cz